

Kính gửi: Bà Khúc Minh Thu

Thỏ xin giúp đỡ xét lại hồ sơ xin tỵ nạn
của cựu nhân viên Tổng lãnh sự Hoa Kỳ.

Bà: Khúc Minh Thu

Falls Church, VA - 2204 - USA.

Re: Nguyễn Ngọc Châu

44A, Hồ Hảo Hớn P. 6

Q. TP. HCM.

TV - 36937/M 34 - 563

TP. HCM. 12/7/89.

Kính thưa Bà! Tôi tên là Nguyễn Ngọc Châu sinh năm 1945
tại An Giang. Trước 1975 là cựu nhân viên của chính phủ Hoa
Kỳ, chức vụ là quản đốc một đội xây dựng và bảo trì
nhà của cho các cố vấn Hoa Kỳ tại Tổng lãnh sự tại Phn
Hn từ năm 1967 đến năm 1975.

Tôi giờ đây đến với sự tin tưởng vào sự rộng lượng
của Bà và sự quan tâm đến vấn đề nhân đạo. Tôi xin
bà giúp đỡ hồ sơ của tôi. Hồ sơ mà đã bị các viên
chức phòng văn Hoa Kỳ đánh rớt vào ngày 5/10/85.

Tôi là nhân viên của Tổng lãnh sự vùng III chiến thuật
tại Phn Hn từ năm (1967) đến năm (1975) dưới chính phủ
Hoa Kỳ hậu thuẫn và điều phối trong thời gian chiến tranh.
Số phận của tôi dính liền vào cuộc chiến đường tại sự
đàn áp của cộng sản trên toàn quốc.

Sau đây tôi xin tóm lược về quá trình phục vụ của tôi
cho vùng III chiến thuật tại tỉnh Phn Hn từ năm 1967 -
đến 30/4/75 như sau:

- Tháng 3/1967 Ông Robert Hill phỏng vấn tôi và được
giam đốc PSCD Ông Robert Wall cho làm công việc
Radio operator nhân tin và truyền tin trên 4 vùng
chiến thuật. Văn phòng PSCD đặt trên đường Hùng Đạo
Vùng tỉnh Phn Hn.

- Tháng 1/1968 Văn phòng PSCD chuyển đến địa chỉ mới
số 49 Lê Văn Duyệt tỉnh Phn Hn. Ông Dick Greegg
trưởng Trung Tâm tiếp liệu, sắp trực tiếp của tôi để bác
tôi lên làm quản lý trung tâm và giám sát bộ phận
bảo trì nhà của (một lúc là Papa lima one). Tôi quản
lý 30 bảo vệ và 40 thợ bảo trì của trung tâm như
ngôi nhà của các cố vấn Hoa Kỳ và của khu vực
an toàn dân cho chương trình cứu trợ.

- Đội ngũ giám đốc.

- Robert Wall - Robert Hill (1967) Don Greegg, Thomas
Lamb (1970) John Kennedy, Kuzmiks (1975)

- Các nhân viên cũ của Hoa Kỳ.

Dick Greagg, Jim Bath, Bill Ailey, Twifort, L. Williams
(chief support logistic) Frank Ryan, Sepkovic, Orrin-
L. DeForest (Judge interrogation center) Rudy Andreas
(province reconnaissance unit) Joe Frasier, Nakamura

- Sau đây vài địa chỉ của nhiều người sống Hoa Kỳ
và địa chỉ nhiều người bạn trước đây cũng làm việc
với tôi nay đã định cư tại Hoa Kỳ.

- Ô. Orrin L. DeForest: [redacted] lake

Elsinore - CA - 92330 - USA.

- Ô. Larry Williams: [redacted] Keag Maine

Ô. James A. Bath: [redacted] 04459 - USA.

Chamburg PA. 17201 - USA

Ô. Mưu sự Trần Văn Oan: [redacted]

plymouth MN - 55442 - USA.

Ô. CARLITO FERNANDER: 3474 Mabini St - Cainta Rizal
31021 - Philippines

Ô. Đặng Văn Lâm: [redacted]

et gaithers

Ô. Tất Quang

gaithersburg - MD - 20828 - USA

San Jose - CA

95133 - USA.

Ô. Phạm Duy Tôn: [redacted]

Dallas Texas - 75229

75229 - USA

Bà. Hứa Thị Cẩm

Dallas #

75233

Bà. Đào Thị Tuyết Sương: [redacted]

USA

Brom Ng 10458 - USA.

Bà. Trần Thị Nhung: [redacted]

Aurora. Co

80013 - USA.

Bà. Huỳnh Thị Mỹ: [redacted]

Puruswill MN

55377 - USA.

Cuối cùng đối sự kiện 30/4/75 giống như hầu hết nhân
dân ở miền Nam Việt Nam phải chịu khổ sở bởi những
hành động thù địch qua việc và sự phản mặt qua lại

Giữa đình tôi năm trong mục tiêu của họ vì tôi là nhân viên
của chính phủ Hoa Kỳ, phải đối mặt với trăm nghìn khổ
khăn. Giữa đình tôi có danh sách để được bốc đi Hoa Kỳ

gần 30/4/75. Tôi là trưởng đoàn của nhà tập trung gần
sân bay Tân Sơn Nhất. Tôi biết lúc bấy giờ quả là
loài nên chúng tôi không được bốc đi và trong lúc
quả là hai khi quay về nhà tôi đã đốt thi nhân viên
và vài người tôi khác. Trước khi bị đàn áp thẳng tay

sự kết luận của chính quyền địa phương đã gây áp lực lên
tinh thần tôi cũng như gia đình tôi. Họ đứng ở lúc
hồi cuối tôi và cuối cùng họ kết luận tôi làm việc cho số
mật thám, nên gia đình tôi sống trong lo sợ và hoang mang

- Nói lo sợ đã đến. Họ bắt tôi như một tù nhân, không
công khai. Công an chặn bắt tôi trên đường phố trong khi tôi

chỉ là một tai xé chảy ra ngoài. Họ hít một hơi bằng lá còi
đỏ của họ, công tay rồi xô đẩy tôi lên xe công an, lúc lui
còn dấu tôi lên bắt đầu tàn, nửa tôi, làm như thể đang viết
bầu trời. Thật là khủng khiếp, đến tận bây giờ tôi không
còn nhớ rất rõ quang cảnh lúc bấy giờ. Chưa đủ để
sợ hãi, như thể, cảm thấy lúc giờ phút đó. Họ xit như
tôi suốt cả tiếng đồng hồ, tiếng kêu hét cả ngày, tôi, vài lời
lời của tôi, tôi có lên quan đến số 1000.

Trong những tuần đầu lúc đầu tiên, luôn tôi về bệnh viện
tôi không một lời nào đi đến đạt nỗi. Nhưng rồi của tôi
lúc bấy giờ. Trong suốt thời gian tôi bị tù lúc bắt đầu
phải nhớ thì thật bất vi nhưng gì có lên quan đến chính
phủ Hoa Kỳ cũng như những lãnh đạo của những người họ
tự mà tôi có một quan hệ trong thời gian chiến tranh, như
không bắt tôi đi thật xa và đi đang trên một trong trại tập
Trung. Tôi phải chịu biết bao nhiêu cái khổ, tù ngục, vậy
mà họ có những tha cho giờ đây tôi đau. Họ đến như tôi
đang dần dần bị, gây áp lực đến giờ đây tôi. Họ làm đau
về con tôi, vài tuần lúc đến 1 lần, áp đảo tôi trên của mẹ già
tôi. Cuối cùng trong sự sợ hãi tốt cũng, giờ đây tôi phải đưa
lọ, xe lửa, một số tiền khá lớn và sang.

Trong thời gian tôi bị tù, mẹ già tôi ở qua số và lo cho tôi
đi phải bệnh viện và chết vì bệnh này. Cũng trong thời gian
tôi bị tù đây tôi không nhìn mặt lớn cuối của anh 18 tháng
tuổi của tôi đã chết trong một xe lửa trước trước anh trên tay

Sự sống của giờ đây tôi chết vì hận thù của địa ngục
trên anh. Thân thể tôi còn in vết vết sẹo và đã để lại
nhưng còn hình trên ngực của đến ngày hôm nay.

Sau khi ra tù họ đã quan tâm tôi 6 tháng rất đặc biệt
họ bắt bắt giờ đây tôi phải đi vào ngục tế mới. Đến
1980, lúc đã hết hơn mười năm tù của tôi. Ở vùng núi
tế mới giờ đây tôi còn nhớ số, gặp trăm người bạn, một lúc
quyển công dân, nhưng quen với việc phải làm này. Họ muốn
tôi, hai con gái tôi nhưng chịu được khi bạn qua như người
sốt hết những hình thức. Thật bị đau và vô vọng, tôi quay
về thăm gia đình sau khi trở về vùng quê mới. Nhưng là đến
lúc, khi giờ qua thời gian của ODP tôi không giờ giờ đi vào trại
tế mới và đây thì thật là ngay từ những ngày đầu, vì thời gian đó giờ
đúng tôi đã như lần viết hình, nhưng đây thật là. Họ đặt và giờ
đó thật là rất như, trong đó có giờ đi vào vùng núi tế mới và
quyển số mua lương thực. Qua thời gian tôi muốn tìm đến cái
biết chung cho cả gia đình. Nhưng những việc ODP đã cho
giờ đây tôi một niềm hy vọng là sẽ có một ngày, nào đó
chúng tôi sẽ được đi về lại Hoa Kỳ, niềm hy vọng này đã cho
chúng tôi một sự sống mới, biết đó viết qua bao nhiêu là gian khổ
và những sự kiện trong suốt 23 năm trong công đường và đời này,
mà vẫn còn những bao giờ giờ đây tôi nhớ lại được.

Đến, khi những vấn đề như vậy, họ có liên hệ: họ thay đổi
địa, chỉ những? Tôi không hiểu lý, nên tôi tôi không thay đổi địa
chỉ theo họ cuộc sống của gia đình, tôi không có chỗ ở nhất
định nên tôi không bao giờ thay đổi địa chỉ, cũng như mẹ tôi không
đúng đi lên lúc này qua lại từ ODP đến tôi. Sau khi bị đặt
một là không đi đến một bao giờ. Tôi không biết đúng là

nào đi đến đất thì tuyết vọng tốt cũng lúc bấy giờ. Tôi cảm thấy một mái đen trước mắt, chán tôi không còn đứng vững nữa một tôi quần lên tường còn và tôi biết chắc rằng vô con tôi cũng trong tình trạng như tôi. Tôi bước ra khỏi phòng phòng vào gia đình tôi không còn bước đi được nữa, phải ngón bàn ghê ghê, đôi mắt tôi lâu để niềm cay đắng đau đớn qua đây nước mắt chảy dài. Tôi ước gì cái chết đến với tôi lúc đó một cách thanh thản. Nhưng tôi tỉnh dậy và niềm hy vọng, hy vọng... lại đến là sẽ được ODP xét lại cho trường hợp của tôi.

Thế rồi tôi lại tiếp tục gọi tên qua ODP. Sau đó tôi nhận được ODP cho một lá giấy gọi những chứng từ mới. Chúng tôi lấy tiền đi lúc lại những nơi đã ở để đi viết biên và rất may mắn tôi tìm lại được giấy đi vùng kinh tế mới và sổ mua lúa thực. Đồng thời tôi đôi xa Hoa An trên Hoa phải xác nhận đã tích men mảnh đất thổ cư của tôi vào năm 1980, vì khi tích biên họ không cấp một giấy từ nào cả, từ đồng cấp đất cho những căn bộ cao cấp của họ. Hiện nay họ chưa giải quyết cho chúng tôi mảnh đất họ biết rất rõ là chúng tôi không có nhà ở ở. (gia cả hiện nay từ 100 - 120 cây vàng.)

Hiện tại cuộc sống của gia đình chúng tôi trong hoàn cảnh Tam bộ. Không nữa, bình loạn triển miên, việc làm không ổn định các con tôi không thể vươn lên trong tương lai. Thất vọng tràn trề trong một xã hội mới với lễ thường độc tài, không rõ any, áp dụng phương pháp không công bằng. Tôi tin tưởng tuyệt đối vào chính sách nhân đạo của Hoa Kỳ. Tôi cũng như những bạn Tây đất nước Hoa Kỳ trong thời chiến, sự xung đột bị từ Do.

Cuối cùng nhận lãnh như đau khổ và tất cả sự bất an sau chiến tranh. Là một người đi tìm tự do, chính trị, tôi hy vọng vào các nhà lập pháp sẽ bảo vệ sự công bằng cho những lý do vì từ Do đã chịu mọi khổ sở trong quá khứ và tiếp tục chịu đựng dưới địa ngục trần gian này. Mục đích của tôi đến nước Hoa Kỳ không chỉ để thay đổi cuộc sống mà còn muốn tránh cho con cháu tôi khỏi bị nhuộm vì chế độ này sau là không quên ảnh hưởng. Chúng tôi bắt phải chịu sự nghèo túng và vô tình bị bắt từ vì quá khứ của tôi. Chúng tôi vẫn hy vọng được đi đến Hoa Kỳ trong một thời gian dài, không chịu lập gia đình. Chúng phải chịu đựng những sự bất công, chúng không được vào đại học vì lý lịch của tôi. (là nhân viên số Mỹ)

Tôi hy vọng và tha thiết được bà cháu có đến lễ sơ của tôi và giúp đỡ để tôi có một cơ hội tôi được đất nước Hoa Kỳ một nơi mà trên đây dân chúng từ Do, nhân quyền.

Với tôi lúc đã nặng nề trong tôi tôi tha thiết tâm tha thiết ý và thân ái là mao lương của các gia đình tôi ở lý tưởng. Mong một ngày nào đó tôi sẽ thấy được chân trời từ Do. Tôi hy vọng và tin tưởng tuyệt đối vào lý tưởng của một cho nên không còn cách nào khác hơn là kêu gọi lòng nhân đạo của bà giúp đỡ mở lại lễ sơ của tôi càng sớm càng tốt. Tôi chờ đợi tin bà gửi gray, hãy giúp, hãy giúp, hãy giúp, hãy giúp, hãy giúp, hãy giúp và tôi sẽ chờ đợi đến hồi thời cuối cùng.

Xin xin bà giúp đỡ cho hoàn cảnh xin tự do của tôi để được Hoa Kỳ chấp nhận cho gia đình tôi được định cư tại Hoa Kỳ.

Sau đây tôi xin gửi kèm lá thư gọi đến văn phòng ban đại diện ODP để xin xét lại hồ sơ xin tự do của tôi.

Tôi xin gửi đến bà lời chúc tốt đẹp nhất và cầu chúc ban phúc lành đây hãy đến toàn thể gia đình bà. - nay kính -

Nguyễn Ngọc Kiều -

(3)

Tôi xin tóm lược như sau:

- Là nhân viên của Tổng lãnh sự tại Phnôm Pênh.
vào năm = 1967.
- và nghỉ vì sự kiện là = 30/4/75.
- ngày bị bắt và khám xét nhà = 17/12/77
- Ngày ra trại cải tạo = 23/8/77
- Đi vùng kinh tế mới = 15/4/78
- Tích tiền mua miếng đất thổ cư vào
năm = 1980
- Bị đánh rớt vào ngày (phỏng vấn) = 5/10/95.
- Sau đây là Danh sách của gia đình tôi,

- Nguyễn - Ngọc - Châu = 1945
- Tống Nữ - Tuyết Châu = 1943.
- Nguyễn Tống Thành Châu = 1969.
- Nguyễn - Ngọc - Kỳ = 1971
- Nguyễn Tống Minh Châu = 1980

"Trình mong bà chúu cô đến lî số của tôi, tôi xin
đôi Đon bà"

- Kính chào bà -

March 5, 1999

To: Mr. Eldon Hager
JVA Representative
Orderly Departure Program
US Embassy/Box 58
APO AP 96546

Re; Nguyen Ngoc Chau(5)
IV- 36937/M34-563

REQUEST FOR RECONSIDERATION

I, Nguyen Ngoc Chau, and my family members were interviewed in 1995 and we were denied for resettlement in the U.S under the Refugee Program.

I and my family members are requesting your consideration on our case based on the new additional information that we are presenting as follows:

- After the fall of Saigon, I burned all documents relating to my employment(1967 to 1975) with the American government for fear of persecution. I and my family members laid low to avoid attracting attention to ourselves.

- On 12/17/1976, the newly appointed local authorities arrested me in the street based on a neighbor's report of my association with the American prior to 1975. They took me back to my house for a search. They ransacked my house looking for evidence linking me with the American. They terrorized my family members. My mother suffered a nervous breakdown and later died of a heart attack. Although the authorities did not find any intimidating evidence against me, they still jailed me for eight months.

- During the first few weeks of my incarceration, I was kept in solitary confinement and my feet were chained. I was repeatedly interrogated and beaten to disclose all activities of my former supervisors. I was threatened with exile to a jungle and death sentence. My body still bears scars from the beatings and other punishment. I was only released after my family bribed the authorities with the family's car, gold and a large sum of money.

- After my release, I was restricted in travel for six months. I was ordered to report to the authorities once a week during this period. On 4/15/78 I and my family members were forced to move to a new economic zone. We suffered greatly from doing hard labor and from diseases. I still have malaria until this day. In early 1979, I and my family members could no longer bear living in such

condition, we escaped back to the city.

- In 1980, the local authorities confiscated our family's land in An Hao village, Bien Hoa province. I only received a piece of paper attesting to this confiscation on 3/26/1996 after repeated attempts to petition for the return of this land.

- My children were not allowed to enter the University because of my previous records working with the American.

The reasons that I was not able to present the persecution which I and my family members suffered during our interview with the INS officer because:

- I was very anxious for my family's future which was being determined by the interviewer.
- I was intimidated by the presence of the government interpreter/ translation.
- I was overwhelmed with the whole situation.

For humanitarian reasons, please review my family's case and reconsider the previous decision so that I and my family members will no longer suffer under the current regime and will be able to live in a free country.

Sincerely,

Nguyen Ngoc Chau
44 A Ho Hao Hon, Q 1
T/P Ho Chi Minh, P.CG
Viet Nam